सा यावत् प्रत्युत्तरं किमपि न दत्ते। तावत् स प्रकुपितस्तीक्ष्णानु
रप्रमादाय तस्या नासिकामच्छिनत्। आह च। पुंश्चलि तिष्ठेदानीं न
त्वां भूयस्तोषयिष्यामि। इति जल्पन् पुनरपि निद्रावशमगमत्। देव
शर्मापि वित्तनाशात् नुत्क्षामकण्ठो नष्टनिद्रस्तत्सर्वं स्त्रीचरित्रमप
५ श्यत्। सापि कौलिकभार्या यथेच्छया देवदत्तेन सह सुरतसौख्यमनु
भूय कस्मिंश्चित् क्षणे स्वगृहमागत्य तां नापितीमिदमाह। अयि शिवं
भवत्याः। नायं पामात्मा मम गताया उत्थितः। नापिती प्राह।
शिवं नासिकया विना शेषशरीरस्य। तद्द्रुतं मां मुञ्च बन्धनाद्याव
न्नायं मां पश्यति येन स्वगृहं गच्छामि। तथानुष्ठिते भूयो ऽपि कौ
१० लिक उत्थाय तामाह। पुंश्चलि किमद्यापि न वदसि। किं भूयो ऽप्य
न्यं दुष्टतरं निग्रहं कर्णच्छेदेन करोमि। अथ सा सकोपं साक्षेपमिद
माह। धिग्धिक्। महामूढ को मां महासतीं पतिव्रतां धर्षयितुं
व्यङ्गयितुं वा समर्थः। तच्छृणवन्तु सर्वे ऽपि लोकपालाः। उक्तं च।

आदित्यचन्द्रावनिलो ऽनलश्च द्यौर्भूमिरापो हृदयं यमश्च।
१५ अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये धर्मो ऽपि जानाति नरस्य वृत्तं ॥११८॥

तद्यदि मम सतीत्वमस्ति तदेते देवा भूयो ऽपि मे नासिकां तादृग्रूपा
मक्षतां कुर्वन्तु। अथवा यदि मया मनसापि परपुरुषो ऽभिलषितः।
ततो मां भस्मसान्नयन्त्विति। एवमुक्त्वा भूयो ऽपि तमाह। भो दुरा
त्मन् पश्य मे सतीत्वप्रभावेन तादृगेव नासिका संवृत्ता। अथासावु
२० ल्मुकमादाय यावत् पश्यति तावत्तद्रूपा नासिका रक्तप्रवाहश्च भूतले
महान्। ततः स विस्मयमनास्तामुन्मुच्य बन्धनात्समुत्क्षिप्य शय्या
यामारोप्य चाटुशतैः पर्यतोषयत्। देवशर्मापि तं सर्वं वृत्तान्तमवलोक्य
विस्मितमना इदमाह।

उशना वेद यच्छास्त्रं यच्च वेद बृहस्पतिः।
२५ स्त्रीबुद्धिर्न विशिष्येत तस्माद्रक्ष्या कथं हि सा ॥११९॥